

De ervaringen van een 'retractor'

Voorbij ritueel misbruik

Tekst: **Nicole Nierop** en **Paul van den Eshof** Illustratie: **Harriet Lee Merrion**

In reactie op de artikelen over satanisch ritueel misbruik in EMDR Magazine #12 spraken wij met een 'retractor': iemand die tijdens therapie is gaan geloven in het verleden te zijn misbruikt, maar later tot de ontdekking kwam dat dit in werkelijkheid niet was gebeurd. Zij was bereid haar ervaringen te delen.

Jeugd en psychische problemen

"Ik was een leeskind. Altijd in een boek. Vrij teruggetrokken, stilletjes. Ik voelde me niet in het gezin horen. Ik kon heel goed leren en werd daarmee gepest. Mijn ouders waren om beurten langdurig ziek en werden regelmatig in het ziekenhuis opgenomen. We hadden continu gezinsverzorging over de vloer, telkens andere mensen. In mijn puberteit was ik angstig, depressief en suïcidaal. Vanaf mijn zeventiende ging het beter, maar als twintiger ontwikkelde ik een ernstige vorm van anorexia."

Pastorale hulpverlening en Pinkstergemeente

"Voor de aanpak van mijn psychische problemen kwam ik via de huisarts in het christelijke circuit van pastoraal werk terecht. Veel mensen daar verlenen hulp zonder enige opleiding. In die tijd begon het al dat mensen vroegen: 'Heeft je vader niet iets met je gedaan? Je klachten zijn zo heftig, er moet meer zijn.' Ik kwam terecht bij de Pinkstergemeente. Mensen daar geloofden dat alle problemen een oorzaak hebben in het verleden: daar wordt gezocht om 'beter' te kunnen worden. Ik ging naar bijeenkomsten en conferenties. Het gebed was steeds: 'Kom heilig geest'. En wat er dan gebeurde, werd veroorzaakt door de heilige geest. Mensen vielen op de grond, gingen schud-den, beven, gillen, lachen."

De eerste herinneringen aan (ritueel) misbruik

"In 1995 kwam ik op een meerdaagse christelijke conferentie in contact met een psycholoog met wie ik drie

keer per dag gesprekken voerde. Hij gebruikte daarbij technieken die ik nu als hypnose zou omschrijven. Op een ochtend werd ik wakker met een zin in mijn hoofd: 'Jolly wil met hem praten.' Jolly was mijn denkbeeldige vriendinnetje van vroeger. Ik hoorde mezelf met een heel andere stem vertellen dat mijn vader me misbruikt had toen ik een baby van drie maanden was. Ik wist niet wat er gebeurde: ik kon mezelf horen en ik was het niet zelf. Dat kan toch niet waar zijn? Hij vroeg: 'Heb je het verzonnen?' Nee, waarom zou ik het verzinnen? Toen zei hij dat het echt gebeurd moest zijn."

"Iedereen die in mijn herinnering kwam, was ook meteen bij het misbruik betrokken: de leraar, de schooltandarts, ooms, tantes, de burens...Wie niet?"

"Ik ging bij hem in therapie en binnen een paar maanden had ik tien alters en herinneringen aan ritueel misbruik. Sommige herinneringen waren heel vaag, andere heel gedetailleerd. De beschuldiging breidde

zich uit naar anderen. Iedereen die in mijn herinnering kwam, was ook meteen bij het misbruik betrokken: de leraar, de schooltandarts, ooms, tantes, de burens...Wie niet? Ik kreeg bij iedere persoon meteen een herinnering. Ik had slechte ervaringen met de schooltandarts, dus die speelde meteen een prominente rol in de satanische cult. Dit is een groep mensen die regelmatig bij elkaar kwam op vrijdagavond, met zwarte missen, bloedoffers, seksuele orgieën, noem maar op. Er gaan allerlei wilde verhalen over de cult: internationale netwerken, ontvoeringen, kinderprostitutie, *snuffmovies*... Het was een hele grote brij die steeds groter werd. Ik *triggerde* overal op. Als ik een plant verpotte en ik kreeg aarde aan mijn handen, kreeg ik beelden dat ik mijn eigen graf moest graven en een heel weekend in een grafkist moest liggen. Dan werd ik er zondags uit gehaald en verkracht. Ik kreeg baby's die werden geofferd. Mijn leven werd al gauw één grote puinhoop. Ik liep bij de huisarts, bij maatschappelijk werk en had gezinsverzorging. Ik wilde dat de psycholoog meer rust zou creëren, maar dat kon hij niet en ik beëindigde de therapie."

DIS-therapeute

"In die tijd ben ik alles gaan lezen over ritueel misbruik en hervonden herinneringen. Zo ben ik terechtgekomen bij een BIG-geregistreerde DIS-therapeute die heel bekend was binnen de christelijke wereld. Zij bevestigde de diagnose. Ik ben 2,5 jaar bij haar in therapie geweest, tot ze ineens andere inzichten had en de hele therapie veranderde. Aanvankelijk praatte ze met alle alters: vijf minuutjes voor die, vijf minuutjes voor die. Ze had één alter geleerd om mamma tegen haar te zeggen. Maar plotseling sprak ze niet meer met de alters. Die omslag kon ik niet maken en ik ben gestopt bij haar. Vrij snel daarna is ze zelf ook gestopt. Ze was heel bang voor aanvallen van mensen van de satanische cult. Zo werd een raam ingegooid en zij was ervan overtuigd dat de cult dat had gedaan." ▶

Ritueel misbruik-therapeute

“Via via kwam ik bij een bekende ritueel misbruik-therapeute terecht: een psychologe die het als roeping van God ziet om mensen met een ritueel misbruik-verleden te behandelen. Ze had toen net een praktijk geopend. Nu nog steeds is ze werkzaam als therapeute en actief op Facebook en internet. Ik was twee dagen per week bij haar in therapie en bleef ook slapen. Ik sliep naast haar bed op de grond. Verschillende keren logeerde ik een paar weken bij haar, om opname te voorkomen. Daarna had ik vaak moeite om weer groot te worden. Bij haar mocht ik namelijk kind zijn, tekenfilms kijken en tegen haar aan hangen met een knuffel. Ze praatte veel met alle alters, vooral met de kleintjes. Ik had veel herbelevingen. Zo herbeleefde ik de bevalling van een tweeling, wat veel pijnlijker was dan mijn echte bevallingen. Ze heeft de hele nacht liggen huilen omdat ze het zo erg vond voor de kinderen. Ik kreeg herinneringen aan acht zwangerschappen van negen kinderen. Ik gaf de kinderen namen en ging met de therapeute de stad in om kinderkleertjes te kopen. Bij het groepje meiden dat bij haar in therapie was, kwamen steeds meer herinneringen aan bevallingen. Ik twijfelde regelmatig aan mijn herinneringen en ben ook andere mensen tegengekomen die twijfelden, maar nooit mensen die op hetzelfde moment als ik twijfelden. Dus je bevestigt elkaar continu. Op een gegeven moment kreeg ik het gevoel dat ik steeds nieuwe dingen moest verzinnen. Niet dat zij dat aangaf, dat ging waarschijnlijk heel subtiel. Ik had al mijn verhalen verteld, ik wist niks meer. En nu? Daar kreeg ik geen antwoord op.”

Reconstructie en retraction

“Op een gegeven moment ben ik overal mee gestopt: met therapie en met medicijnen. Ik vond namelijk dat ik het ritueel misbruik had verwerkt. Na een jaar had ik geen alters meer! In de loop van de tijd ben ik steeds meer gaan twijfelen aan mijn herinneringen. Vanwege die twijfel ben ik een tijdlijn gaan maken van zaken die ik zeker wist. En zo constateerde ik dat ik bevallen zou zijn van een tweeling in een tijd waarin ik alleen maar loeistrakke spijkerbroeken droeg, tot geloof gekomen was, wekelijks met vrienden op stap ging, in een bijbelstudiegroep zat en eindexamen deed. Toen ik dat eenmaal uit elkaar ging rafelen, rafelde ook de rest uit elkaar. Ik ben er zo van geschrokken! Dan ben je negen jaar verder...”

“Ik heb de ritueel misbruik-therapeute gemaïld dat ze alle informatie over mij van haar website moest halen. Daar heeft ze namelijk een memorial voor kinderen die geboren en gestorven zijn in de satanische sekte, ook kinderen die ik zou hebben gebaard. Pas na het inschakelen van een gespecialiseerde advocaat verwijderde ze de teksten die wij destijds hadden geschreven. Maar ze plaatste ook een nieuwe tekst: ‘Jullie namen zullen hier niet staan, jullie werden ontkend in jullie bestaan. Dit vervult mij met verdriet, maar ik vergeet jullie echt niet.’ Zo staat het nu nog op de site. Ze gelooft er gewoon stellig in.”

“Toen ik dat eenmaal uit elkaar ging rafelen, rafelde ook de rest uit elkaar. Ik ben er zo van geschrokken! Dan ben je negen jaar verder...”

“We hebben later een gesprek gehad met mijn eerste psycholoog. Inmiddels was ik behoorlijk ingelezen over *false memories* en ik merkte dat hij geen idee had waar hij mee bezig was. Hij kon zich absoluut niet voorstellen hoe bij mij fictieve herinneringen ontstaan konden zijn. ‘Ja, maar die alters!’ Die waren er niet, die heb jij ontwikkeld. Als ik een beetje anders keek, vroeg hij al een naam. Hij had er totaal geen inzicht in. Heel triest. Er begint nu pas ruimte te komen voor boosheid richting al die therapeuten. Ze wilden het beste voor me en hebben me veel liefde gegeven, maar ze hebben van mijn leven een enorme puinhoop gemaakt.” ■

Mr. drs. Nicole Nierop en mr. drs. Paul van den Eshof zijn coördinator van de Landelijke Expertisegroep Bijzondere Zedenzaken (LEBZ)

Op verzoek van de geïnterviewde is dit gehele artikel geanonimiseerd